ל) [פוכה לו: זכמים קי.],
5) [קדושין מ:], ג) [דכרי ר"י כל"ל וכן לימל בקדושין מ: וכן העמיקו מוס' מנחות סו. ד"ה עובד כוכבים וכ"ל בהרא"ש], ד) [לקמן יא.

ע"שן, ל) קלושין נכ:, ו) ושביעית

ע של של היו פוכה מו הקדושין נח. ע"ז נד:ן, ז) [עעל ב.], ז) [מוספסתל דעוקלין פ"ג ה"ו מנחות קא.], ט חולין קכט. מנחות קא., י) [בסוכה שם אימא: ונכנס יין ביין

שמן, וכל"לן, **כ**) ששחטו לעובד

לם א מיי׳ פי״ב מהל׳ בכורים הלי ד סמג עשין ריא טוש"ע י"ד סימן שכא סעיף ח: מיי שם הלכה יא טוש"ע . מבמיי

שם פעיף ה: בא ג מיי' פ"ה מהל' אישות בא ג מיי פ"ה מהני חשות הלכה ה ופ"ג מהלכות מעשר שני הלכה יו וכמ"ק: מב ד מיי פ"ו מהלכות שמיטה הלכה ז: מג ה מיי פ""ב מהלכות בכורים

הלכה ד טוש"ע י"ד סימן שכא סעיף ח: שרא סעיף ח: מד ו מיי׳ פ״א מהלכות טומאת אוכלין הל' כה:

תורה אור השלם

בְּל הַבְּכוֹר אֲשֶׁר יִוְלֵד בְּבְּכֵרְף וּבְצאנְף הַוֹּכְר תַּקְּוֹישׁ לִייְ אֱלֹהֶיף לֹא תַעֲבֹר בְּבְכֹר שוֹרָף וְלֹא תָגוֹ בְּכוֹר צאנָף:

שון דּיְלָא תְּגָּה בְּבוּר צַאָּבֶּף. דברים טו יט 2. וְבָל פָּטֶר חֲמֹר תִּפְּדֶּה בְשֶׂה וְאָם לֹא תִפְּדֶּה וַעֻרְפְּתוֹ וְבֹל בכור אָדָם בַּבְנִיךְ תִפְּדָה: שמות יג יג

שמות יג יג 3. וְהוֹרְדוּ וְקְנֵי הָעִיר הַהִּוּא אֶת הָעֶגְלָה אֶל נְחֵל אִיתָן אֲשֶׁר לֹא יֵעָבָד בּוֹ וְלֹא יִנְרַע וְעָרְפּוּ שְׁם אָת הָעָגְלָה בַּנְּחָל:

דברים כא ד ברים כא . מְּכֶּל הָאֹבֶל אֲשֶׁר יַאֲבֵל . אֲשֶׁר יָבוֹא עָלְיו מִים יִטְמָא וְכְּל מַשְׁקָה אֲשֶׁר יִשְׁתָה בְּכָל בְּלִי יִטְמָא: ויקרא יא לד

שימה מקובצת

לן רב אשי מין: גן אלמא כל כמה דלא. תיבת כיון נמחק: גן פטר. עי׳ תוס׳ מנחות (דף סו ע פסו. עיי תוס מנוחה (כיף טו ע"ל) ד"ה עובד כוכבם: ז] בהנאה דברי ר' יהודה: ס] בשה ומותר והרי: ו] קידש לענין לקדושי אשה בפטר: וז אחרוז נתפס בשביעית והפרי צצמו אסור: מן גוזז פטר חמור: עצמו אטור: ען גווז פטו וזמור: ען רחם דמשמע עד שיפטור את כל: ין לחיה מן השדה וקס״ד: יאן ואחרון אחרון נתפס: יבן אמר רבה גרסינן: יגן וערפו בקופיץ הס"ר: ידן לטומאת נבלות: טון אחרים מטמא אע"פ: שון אוווים מטבא אע פ: שון ממש דנבלות הן איכא למימר: יון מהניא בהו טומאה להכי. תיבת להו נמחק: יהן בישול. ס"א דאי תרי כולי ימן בישור. סיא דאי תורי כורי יומיה לא מיתסר: יען מיניה אבל לפוטרו ממצות: כן הכא דלרי יהודה הוי ממונא דמקודשת: כאן לירושלים מדיכול לקדש: כס הכל עיסת מעשר שני פטורה מן החלה: כגן וכן לענין עיר: לדו התם ובהשוכר: להו נמי רפטר ר"י מחסימה במעשר חוץ: לון אוכל שאתה יכול להאכילו: לו] וגו' ואמאי והא: לח] הוא ועוד קשה טפי לרבנן דאפילו אוכל שאין אתה יכול להאכיל אוכל שאין אומר כול להאכל לאחרים חשיבי אוכל וכ"ש שלא היה ממעט עוף טמא וי"ל: לען לאחרים דאי לאו הכי לשתוק קרא מיניה אבל כו'. ובתו"ח תירצו דשאני בכסוי ובות הדובו השתני בכטר דאין לתלות טעמא בחשיבות אוכל דהא בהמה טהורה אינה צריכה כסוי ואע"פ שהוא חשוב אוכל וא"כ (ה"ל) [האי] אשר יאכל דוקא אותו דשרי לאכול ולמעט האסור לאכול:

רבינו גרשום

יוסי היא ליתני נמי במתני׳ רי יוטי היא ליתני נמי במתני" ויצאו אלא מדלא קתני ש"מ דלא ר' יוסי היא אלא רבנן ותיובתא לאביי: ודבנן. דמתני" דאמרי נותן טלה אחד לכהן דאוקימנא למתני כרבנן דפליגי עליה דר׳ יוסי לימא. וורבנז ביז ליהידר יוסי לימא. (וובגן בין לרבנן ובין ר' יוסי קאמר לימא) קסברי רבנן ואית דאמר ורבנן דפליגי עליה דר' יוסי באידך פירקין כי יצאו ב' ראשים כאחד

ראמרי וחכ״א אחד לו ואחד לכהו לימא הסברי רבנו מקצת נגיעת כותלי רחם מקדש דהני כי נפקי ביחד לא נגע בהו יהופל אות לדיאות לראות לכלון לבא קטבו דבן מקבת בנו כחור יחם מקרש אותר כבפלו נהי דבאי אפשר לצמפט רחם אל לכל אחד מצד אחד: דאי כוליה רחם מקדש, כלומר מכל צדדין בעינן דליגע בככור נהי דבאי אפשר לצמפט פליגי דרבנן סברי דחד מפיק רישיה לחוץ טפי מן חבריה: חציצה מיהא הא איכא. דכל חד וחד חוצץ אחבריה דלא נגע רחם בכל סביביו: אמר רב אשי מיהא ליכא למשמע דלא בעינן דכוליה רחם מקדש דאע"ג דהכא לא נגע הרחם בכל סביביו דכל אחד כיון דשניהם העוברין מין אחד הן מין במינו אינו חוצץ. וחשיב כאילו נגע הרחם סביב כל אחד: כיון דלעצמו הוא דלישראל למה לי לאפרושיה: לאפקועיה לאיסוריה דפטר חמור מיניה שיהא מותר בגיוה ועבודה החמור: והרי רלעצמו הוא דלישראל למה לי לאפרושיה: לאפקועיה לאיסוריה דפטר חמור מיניה שיהא מותר בגיוה ועבודה החמור: זהרי בכור אדם דצריך פרייה ומותר בהנאה מעשה ידיו אפי קודם שופדה: בשלקי. בירקות שלוקין נותן לו לכהן מן השלקות בשויוי כמה שזה הבכור ופראזה: בשויוי לא קאמרינן. דאם רצה לפדותו בשויוי לא הקפידה התורה עליו דאץ יכול לפדותו אלא בשה והכי קאמר יש לך דבר הקפידה התורה עליו לאפקועיה לאיסוריה בשה. כלומר כשאינו רוצה לפדותו בשויו אין יכול להפקיע איסורו אלא בשה: והרי מעשר שהקפידה התורה עליו שאינו יכול לחללו על אסימון אלא על בשויו אין יכול להפקיע איסורו אלא בשה: והרי מעשר שהקפידה התורה עליו שאינו יכול לחללו על אסימון אלא על אמף דורה ותנן במסי קרושי אשה מתקדשת מפרש החם מ"ט אלמא דמותר בהנאה (הכא נמי) אמר לך רי יהודה מקרושי אשה לא מצית מותבת לי דלענין קרושי אשה בפטר חמור נמי מיקרשה כדרי אלעור ראשה יודעת כו' הכא נמי הא אשה בתר דאיקרשה בפטר חמור פרקה ליה בשה ומיקרשה ליה בהך דביני ביני באותו עודף שהפטר חמור שוה יותר מן השה דהיינו חולין גמורין אבל בהוא עצמו קודם שנפדה אסור בהנאה כדאמינא: יש לך דבר שפדיונו מותר בהנאה. שאין תופסת קרושה כפדיונו שאם פראו בשה או ברמים כיכול כהן למוכרו או נותנו כדאמינא: יש לך דבר שפדיונו מותר בהנאה. שאין תופסת קרושה כפדיונו שאם פראו בשה או ברמים כיכול כהן למוכרו או נותנו

לאפקועי לאיסורא מיניה. יש דלפוטרו ממלות עריפה לח היה לריך להפריש מספק כמו שאין נותן לכהן

. מספק כמו כן אינו עולפו מספק: **ותנן רבי** יהודה אומר במזיד קידש. משמע הכח ק דמקודשת ל בגבולין קודם שיגיע לירושלים

לחו והא דאמר בסוף פ' חלק (סנהדרין קיב:) בגבולין דברי הכל ים פטורין מן החלה לאו משום דחשיב ממון גבוה לכולי עלמא בגבולין אלא משום דלא קרינן ביה עריסותיכם כיון דאסור באכילה וכן יגומ עיר הנדחת לאו שללה הוא כדאמר המם יהו בהשוכר את הפועלים (ב"מ 2.) נמי להן פטר ר"י מחסימה מעשר חוץ לחומה לאו משום דחשיב ממון גבוה חוך לחומה אלא משום דבעינן דישוי הראוי לו

כדממעטינן הקדש ממעילה י: מבל האוכל אשר יאכל אוכל יח שיכול להאכילו לאחרים קרוי אובל. וא"ת פרק כסוי הדם (חולין פה.) פטרינן עוף טמא מכסוי לרבי שמעון גבי שחיטה שאינה ראויה מדכתיב ליד חיה או עוף אשר יאכל וגו׳ כיו והא אוכל שאתה יכול להאכיל לאחרים הוא כתו יש לומר התם חיה או עוף כתיב משמע דאתא למעוטי מינים טמאים שאין נאכלין לישראל ואף על גב שיכול להאכילן לאחרים יש אבל הכא מכל האוכל אשר יאכל ש משמע שפיר למעוטי שאין נאכל לאחרים:

ליה בשה ומקדשא בהך דביני וביני ורבי הוכל האוכל שאר יאכל ™אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים קרוי אוכל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים אינו קרוי אוכל

ורבנן לימא קסברי רבנן מקצת רחם מקדיש דאי כוליה רחם מקדיש נהי דא"א לצמצם חציצה מיהא איכא אמר רב יו מין במינו אינו חוצץ: זכר ונקבה מפריש מלה כו': וכיון דלעצמו הוא למה לי לאפרושי לאפקועי לאיסוריה מיניה אלמא יו כיון דלא מפקע אסור בהנאה מתני' מני ר' יהודה היא דתניא ים פפור אחמור אסור בהנאה מיורבי שמעון מתיר מאי מעמא דר' יהודה אמר עולא יש לך דבר שצריך פדייה ומותר ולא והרי בכור אדם שצריך פדייה ומותר אלא יש לך דבר שהקפידה עליו תורה בשה ומותר ומי הקפידה והא סרב נחמיה בריה דרב יוסף פריק ליה בשילקי בשויו בשויו לא קאמר כי קאמרינן שלא בשויו והכי קאמר יש לך דבר שהקפיד' עליו תורה לאפקועי לאיסוריה בשה 🔊 והרי מעשר שהקפידה עליו תורה בכסף צורי ותנן ירבי יהודה אומר ©במזיד קידש זו בפמר חמור נמי מיקדשא כדרבי אלעזר דאמר רבי אלעזר אשה יודעת שאין מעשר שני מתחלל על ידה ועולה ואוכלתו בירושלים הכא נמי אשה יודעת דפמר חמור איסורא אית ביה ופרקא

ולאן: אמר ישום רכא גרסינן: לאחר עריפה. אם לא פדאו וערפו יש כדינו: אחור. להאכילו לכלבו: עגלה ערופה. אסורה בהנאה משום דכתיב שם (דברים כא) שם תהא קבורתה: ושור הנסקל. ששחטו לאחר שנגמר דינו דלא ירדה בו טומאת נבילות. ועגלה ערופה

ששחטה לאחר ירידתה לנחל איתן דקי"ל [כרימות כה.] דהיא אוסרתה: ליפורי מלורע. אסורין בהנאה במסכת קדושין (מ.): ופטר המור. ששחטורי) ועדיין

מפרכם שלא ירד לטומאת יה נבילה אבל אם נגע בו שרץ מטמא טומאת אוכלים שאם חזר ונגע באוכלים אחרים מיח מטמאים אע"פ שמפרכם

דאמר בהעור והרוטב (חולץ קח:) השוחט בהמה טמאה לעובד כוכבים ומפרכסת מטמאה טומאת אוכלים דמהניא לה שחיטת ישראל למהוי מחשבה הואיל ושחיטה דכוותה חזיא לה בבהמה טהורה. אי נמי אפילו ערפו ממש מוז דנבילה היא (ב) ואיכא למימר בהם טומאת אוכלים כגון דאיכא פחות מכזית מינייהו דלא חזי לטומאת נבילות מיצטרף בהדי פחות מכביצה אוכלין ומשלימו לכביצה: כולן

מטמאין טומאס אוכלין. אם נגע בהו טומאה ואע"ג דאינהו גופייהו אסירי מהניא יו להו להכי שאם נגעו באוכלין אחרים מטמאין אותן: כולן אין מטמאין. הואיל ואסורין בהנאה: שעם הכושר. קודם יח בישול: לאחרים. לעובדי כוכבים דאינו אסור בהנאה:

שמעון מאי מעמא אמר עולא יש לך דבר שפריונו מותר והוא אסור ולא והרי שביעית דפדיונה מותר והיא אסורה שביעית נמי פדיונה אסור דאמר מר יהאחרון אחרון זי אסור ואיבעית אימא ר' יהודה ור' שמעון בהאי קרא יס קמיפלגי דתניא לא תעבד בבכור שורך אבל אתה עובד בשלך ובשל אחרים ולא תגוז בכור צאנך אבל אתה גוזז שלך ושל אחרים דברי ר' יהודה ר' שמעון אומר לא תעבד בבכור שורך אבל אתה עובד בבכור אדם לא תגוז בכור צאגד אבל אתה גוזז 🏻 בכור חמור בשלמא לרבי שמעון היינו דכתיב תרי קראי אלא לרבי יהודה תרי קראי למעומי שלך ושל אחרים למה לי ותו לרבי יהודה בכור אדם נמי נימא דאסיר אלא דכולי עלמא שורך למעומי בכור אדם הוא דאתא כי פליגי בצאגך דר' יהודה למעמיה דאמר שׁותפות עובד כוכבים חייבת בבכורה וכי איצטריך קרא למישרי בגזה ועבודה ור' שמעון סבר שותפות עובד כוכבים פמורה מן הבכורה ולענין גזה ועבודה לא איצטריך קרא כי איצטריך קרא לפטר חמור בשלמא לר' יהודה היינו דכתיב צאגך ושורך אטו צאגך אלא לרבי שמעון שורך וצאגך למה לי קשיא אמר רבה ומודה ר' שמעון "לאחר עריפה שהוא אסור מאי מעמא גמר עריפה² עריפה מעגלה ערופה אמר (6) רבא מנא אמינא ליה דתניא הערלה יוכלאי הכרם ושור הנסקל ועגלה ערופה וציפורי מצורע ופטר ₪ חמור ובשר בחלב כולן מטמאין טומאת אוכלין רבי שמעון אומר כולן אין מטמאין טומאת אוכלין ומודה ר' שמעון בבשר בחלב שמטמא טומאת אוכלין הואיל והיתה לו שעת הכושר ואמר רבי אסי א"ר יוחנן מ"ם

ואסור: שביעית. המוכר פירות שביעית הדמים מותרין לעולם והפירות עלמן מתבערין בשעת הביעור כשכלה לחיה יז. וקס"ד דהאי מקשה דפדיון שביעית מותר לעולם ולא שמיעא ליה הא דאחרון אחרון נתפס: אחרון אחרון. במס' סוכה (דף מ:) לקח בפירות שביעית בשר אלו ואלו מתבערין בשעת הביעור לקח בבשר יין ילא בשר ונכנס יין יין בשמןי ילא יין ונכנס שמן ואחרון יאו נתפס בשביעית להתבער ופרי עלמו שגדל בשביעית שבאו אלו מכחו בכ"מ שהוא אסור מן הביעור ואילך: בשלך ושל אחרים. עובדי כוכבים כגון בכור בהמה שיש בה שותפות לעובד כוכבים אע"ג דמחייב ר׳ יהודה למיתב חלי דמיו לכהן שרי בגיזה ועבודה שאין קדושה לחלאין אבל פטר חמור לא ממעט מהאי הרא וכל כמה דלה ממעט לה שרינן ליה דלא גרע מבכור בהמה טהורה ולרבי שמעון ממעט ליה קרא: בשלמא לרבי יהודה. דדריש נאנך ולא של שותפות עובד כוכבים: היינו דכחיב לאנך. דמשמע המיוחד לך ולא כתב לאן סתמא. ושורך אע"ג דמלי למיכתב בבכור שור ומימעט נמי בכור אדם מיניה אפי׳ הכי אטו לאנך כתב

לימה קסברי רבנן מקלת רחס. הנוגע בבכור מקדשו דנהי דהי

אפשר ללמלם וראשון לחודיה קדיש איכא למיפרך הא קודם שילא

כולו יצא אחיו וחצך בינו לבין הרחם וכחיב (במדבר ח) פטר כל רחם ש עד שיפטור כל הרחם. ולר' יוסי ליכא למיפרך דכיון דתרווייהו

קדשו כחד דמו: מין במינו. ואלו

שניהם מין אחד: ומופר. קודם

פדיונו: בכור אדם. מותר בהנאה

למעשה ידיו קודם פדייה דהא לא

אשכחן דאסור: שהקפידה וכו'.

אסור בהנאה: בשלקי. עשבים

שלוקות: בשויו. שנותן עשבים שוה

דמי החמור לכהן: בשויו לא אמרי׳.

דלא חמיר מהקדשות: לאפקועי

לאיסורא בשה. ואפילו שלא בשויו

כדחתני מתני׳ [ע"ה] גדול וקטן: בכסף

צורי. דאינו מתחלל על אסימון

כדכתיב (דברים יד) ולרת הכסף בידך:

במויד. שנתכוון לחללו: קידש. אם

הידש בו את האשה מקודשת. אלמא

מותר בהנאה לר׳ יהודה: בהך דביני

וביני. ששוה החמור יותר מן השה:

שפדיונו מוסר. כגון הכא שהכהן אוכל את השה בלא שום הקרבה

והוא אסור קודם פדיון דהא פסולי

המוקדשין שאסורין בהנאה קודם

פדיונן הוי פדיונן נתפס בקדושתן

שתן, וכנ"כן, כ) ששחסו נעובד כוכבים ז"ק, () נ"א דאינה מקודשת וג" ז"ק דמקודשת ופי" דקאי על האשה, מ) בעיר ז"ק, () [נדנ"ל במעילה (יג.)], מ) כחיב וכיון דמחמיר כולי האי שקבע לו הכתוב פדיון בשה ולא באחר ודאי

הגהות הב"ח

משמע ל"ק,

 (A) גמ' אמר רבה מנא אמינא:
(E) רש"י ד"ה אמר רבה גרסי':
(ג) ד"ה ופטר חמור וכו' דנבלה א איכא כל"ל ואות ו נמחק:

מוסף רש"י

במזיד קידש. דמעשר ממון הדיוט הוא (קדושין וב:). ושור הנסקל. ששחטו לאחר שנגמר דינו, דאי נסקל ממש מטמא מומאה ממורה דנבילה היא וחוחוח קא:). ועגלה ערופה. שטמטה לאחר ירידתה לנחל איתן, דאוסרתה (מנחות קא:). וציפורי מצורע. ששחטן (שם). ופטו חמור. ששחטו לעובד כוכבים ולא יובור: שפותף נשובי רופנים וכנו בא עדיין לטומאת נבילות כגון בעודו מפרכס, דאמרינן בהעור והרוטב (חולין קיז:) השוחט בהמה טמאה לעכו"ם ומפרכסת מטמאה טומאת אוכלין אבל לא טומאת נבילות. פטר חמור אסור בהנאה כל זמן שלא נפדה, דקדוש בבכורה הוא. ל״א ואפילו היו נבילות מטמא טומאת אוכלין וכגון דאיכא פחות כזית דלא חזי לטומאת נבילות מלטרף לפחות מכבילה אוכלין להשלימו לכבילה (מנחות קאי). ובשר בחלב. איכא תנא דאסר ניה בהנאה בפרק כל הבשר (שם) והיתה לו שעת הכושר. דחי תרו ליה כולי יומח בחלבה לה מיתסר עד שיבשלנו (שם). שאתה כול להאכילו לאחרים. או יכוד ההאכידו האחרים. חו לנכרי או לישראל (ב״ק עו:). קררי אוכל. לענין טומאת אוכלין (חודין קבנון. שאי אונוה להאכילו לאחרים. כוכבים, שאסורים בהנאה (מנח

רכינו גרשום (המשך)

במתנה לכל מי שירצה ואין אסור בהנאה למי שנותנו והוא אסור בהנאה הנפדה: ולא והרי שביעית דפדיונה מותר בהנאה ראיז בו קדושה והיא עצמה יאין בו קרושה ההא עצמה אסורה. שביעית נמי פדיון אסור דאמר מר אחרון אחרון נתפס בשביעית ופירי עצמו אסור. כדאמר לקח בפירות שביעית בשר ובבשר יין וכו': אבל אתה עובד בשלך ושל אחרים היכא דיש לעובד כוכבים שותפות בו. . דשרי בגיזה ועבודה אפי' קודם דשרי בגיזה ועבודה אפייקודם פדיונן אבל בכורך ממש דאין לאחר שותפין בו אפילו פטר חמור אסור בהנאה ובגיזה ועבודה דברי ר' יהודה ר' שמעון אומר לא תעבוד בבכור שורך אבל אתה עובד בבכור . אדם דמעשה ידיו מותר ולא אדם דמעשה ידיו מותר ולא תגוז בכור צאנך אבל אתה גוזז פטר חמור כדאית ליה לר׳ שמעון דפטר חמור מותר בהני לוֹ: בשלמא לר׳ שמעון. בחני "א: בשלמא לו שמצון. דמוקים לא תעבוד בבכור שורך להתיר עבודה בב"א ובכור צאנך להתיר גוזז בפטר חמור הינו דכתיבי תרי קרא: אלא לר׳ יהודה [תרי קראי ל״ל]. ותו

לר׳ יהודה דלא ממעט לַעבוֹד בכור אדם הכי נמי דאסור בהנאה: וכי איצטריך קרא לר׳ יהודה למישרא שותפיז דעובד כוכבים יר יהודה דלא ממשט<u>ק צ</u>עבוד כבור אום הכי נכני האסור בהמהד דכי איצטריך קרא לדי יהודה למשוא שחופיף דעודה כוכבים כטורה לגמרי ולמישרי גיזה ועבודה בשותפות בבגיזה ועבודה לאחר שנתן חצי דמיו לכתן: ורי שמעון סבר שותפין דעובד כוכבים פטורה לגמרי ולמישרי גיזה ועבודה בשותפות לא איצטריך קרא כי איצטריך לגיזה פטר חמור והיינו דכתיב צאנך כלומר שלך ולא שלך ושל אחרים ואגב דאיצטריך למכתב צאנך ולא צאן כתובד כוכבים דפטר בגיזה ועבודה היינו דכתיב צאנך כלומר שלך ולא שלך ושל אחרים ואגב דאיצטריך למכתב צאנך ולא ממעט כתיב נמי שורך אטו דכתיב צאנך דבשור סגיא למעוטי בכור אדם אלא כתב שורך אטו צאנך: אלא לר׳ שמעון. ולא ממעט שותפות שורך וצאנך למה לי בככור שור ובבכור צאן סגיא קשיא: לאחר עריפה. שערפו בקופיץ שאסור בהנאה: מעגלה ערופה שותפות שורך וצאגך למה לי בבכור שור ובככור צאן סגיא קשיא: לאחר עריפה. שערפו בקופיץ שאסור בתואה: מעגלה ערופה מה עודפה אסור בהנאה דאתיא שם שם מן ותמת שם דאסורה בהנאה כמת: ושור הנסקל. ששחטו לאחר שנמר דיגו נסקל הוה מטמא טומאה חמודה נבלה בכזית: ועגלה ערופה. ששחטה לאחר ירידתה לנחל איתן: ופטר חמור כדאמרינן השוחט בהמה טמאה לעובד כוכבים ועדיין היא מפרכסת מטמא טומאת אוכלין משום דמחשבה דשחיטה מכשיר לטמא טומאת אוכלין ובשמתה מטמא טומאת חמודה בכזית כדין נבלת בהמה טמאה שמתה: כולן מטמאין טומאת אוכלין. כדאמרן אע"ג דאיטורי הנאה נינהו: ר' שמעון אומר כולן [אין] מטמאין טומאת אוכלין הואיל דאסור בהנאה ולא היתה להן שעת הכושר (לעגלה) (לעלה) ולעילה) ושמערב ועהבשל: ואמר רב אסי מ"ט דרי בחלב אע"ג דאטור בהנאה מטמא טומאת אוכלין הואיל והיתה לו שעת הכושר שמעון. דאמר בהנאה מטמא טומאת אוכלין הואיל והיתה לו שעת הכושר שמעון. דאמר בהנאה מטמא טומאת אוכלין דאוכל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים הן אפילו לעובדי כוכבים דאסור בהנאה שמעון. דאמר כולן אין מטמאין טומאת אוכלין דאוכל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים הן אפילו לעובדי כוכבים דאסור בהנהגה

שורך: ה"ג היינו דכתיב לאנך ושורך

אטו לאנך אלא לר"ש לכתוב שור